

Николай Хрелков

Дъб

Пред моя роден дом столетен дъб расте –
аз помня го такъв огромен от дете.
Аз виждал съм го, как във слънчев пек блести
и слушал съм го в мрак среднощен да шепти.
И в бури с грозен рев съм гледал как стои,
от мълнии огрет, настръхнал исполин.
Тополата превие плачевно крехък връх,
кът търси да се скрие от гибелни дъх,
а той чело дигнал, възправил мощен стан,
реве, закана цял, безстрашен в бой гигант.
От ранни още дни от него възприех:
да бъда твърд в беди да срещам бури в смех,
и на безброя дни заслушан в общия ход,
в кръвта ми да звъни неспирният живот.
Вам идещи след нас оставям тоз завет:
като дъба далеч вий гледайте напред!
И като него с дух бъдете горд и твърд,
неохкащи в беди, нетрепкащи пред смърт!
Расте столетен дъб пред моя дом рожден:
умра ли нека той говори зарад мен!

КРАЙ

© Николай Хрелков

Източник: Словото
Набиране: Цветан Диковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7463>]